

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně:

- a) M.K., narozená ...,
 - b) nezletilá S.K., narozená ...
 - c) nezletilá A.K., narozená ...
- obě nezletilé zastoupené zákonnou zástupkyní (matkou) M.K.
všechny státní příslušnost Ukrajina, nyní pobytem ...
všechny zastoupeny Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.11.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018
č.j. OAM-610/ZA-ZA11-P15-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Marku Hudlickému, se přiznává odměna ve výši 10.200,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 14.11.2018 se výše uvedené žalobkyně domáhaly přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-610/ZA-ZA11-P15-2018, které jim bylo doručeno dne 8.11.2018 a jímž bylo rozhodnuto ve věci jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) se neuděluje. Součástí žaloby učinily žalobkyně i **žádost o ustanovení zástupce**, které bylo vyhověno usnesením ze dne 22.11.2018 č.j. 60 Az 73/2018-23, jímž zdejší soud ustanovil žalobkyním zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Marka Hudlického.
2. **V žalobě** doplněné k výzvě soudu žalobkyně uvedly, že jejich rodina byla ve vlasti pronásledována a v případě návratu do země původu jim brozí vážná újma. Žalobkyně žily ve společné domácnosti s L.K., manželem žalobkyně a), který byl pronásledován soukromou osobou, byl opakovaně fyzicky napadán, sledován a vydírán, vyhrožováno bylo celé jeho rodině. Zážitky z doby pronásledování spolu rodina sdílela a prožívala. Správní orgán měl pronásledování člena rodiny zohlednit i při rozhodování o žádostech žalobkyň, neboť právě tyto skutečnosti byly důvodem opuštění země původu. Žalobkyně uvedly, že státní orgány Ukrajiny nebyly schopny zajistit účinnou ochranu L.K. a ony z tohoto důvodu pociťují obavu z návratu. Správní orgán však bez jakýchkoliv podkladů ke stejnému závěru nedospěl. Dále upozornily na odst. 36 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen **Směrnice**).

Žalobkyně mají za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) a neřídil se pravidlem „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. V této souvislosti odkázaly na rozsudky NSS ze dne 24.2.2004 č.j. 6 Azs 50/2003-89 a ze dne 14.11.2013 č.j. 5 Azs 12/2012-47.

Dále žalobkyně namítaly, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné; zároveň odkázaly na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016. Také vyjádřily přesvědčení, že splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. K prokázání svých tvrzení označily několik listin a navrhly provést výslech L.K. a účastnický výslech M.K. rovněž uvedly, že označené listiny soudu předloží (do dne rozhodnutí ve věci tak neučinily). Závěrem navrhly, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně žádaly o přiznání náhrady nákladů řízení. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-610/ZA-ZA11-P15-2018**, bylo o žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen **žádost**) v České republice (dále jen **ČR**) podala žalobkyně a) jménem svým a svých dvou dcer dne 13.7.2018. Dne 18.7.2018 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti a téhož dne s ní byl proveden i pohovor k uvedené žádosti, kdy mimo jiné uvedla, že je vdaná za pana L.k., nezletilé S. a A. jsou její dcery, dále má syna, D.K., všichni jsou žadateli o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Její současný manžel je otcem mladší dcery, kdežto starší dcera a syn mají jiného otce. Žalobkyně uvedla, že ona i dcery jsou ukrajinské národnosti, státní

příslušnost Ukrajina, jsou křesťanského pravoslavného vyznání a nikdy nebyly členkami žádné politické strany ani organizace. Do ČR přicestovaly autobusem přes Polsko.

Na dotaz ohledně důvodů žádosti sdělila, že manžel měl na Ukrajině problémy se svým bývalým zaměstnavatelem. Majitel firmy a jeho lidé ho několikrát zbili, vzali mu auto a posléze po něm žádali peníze. Když ho bili, vyhrožovali jemu i jeho rodině. Žalobkyně sama se s útočníky nikdy nesetkala. Manžel si na lidi, kteří jim sebrali auto, stěžoval na policii. Když však vyslechli majitele firmy, který policii podle žalobkyně uplatil nebo v ní má známé, vše se obrátilo proti manželovi, a policie začala zastávat stranu bývalého zaměstnavatele. Když si manžel následně stěžoval na různých instancích, putoval případ z místa na místo, vše trvalo dlouho. Jelikož se případ dále neposunul, bál se manžel, že ho znovu zbijí. Manžel je navíc vlastníkem domu a pozemku, a tak měl strach, že i tohoto majetku by se musel vzdát, proto opustil Ukrajinu a jel původně za prací do Polska. Jelikož však v Polsku práce nebyla, našel si na internetu firmu, která nabízela práci v ČR. Tam ho dle jejích slov podvedli, neboť mu dali falešné doklady, kvůli čemuž dostal vyhoštění z ČR. Následně požádal v ČR o mezinárodní ochranu a nyní čeká na výsledek řízení. Po odjezdu manžela rodinu nikdo nekontaktoval. Manželův bývalý zaměstnavatel a jeho lidé ale podle ní věděli, kde manžel je. Jelikož se žalobkyně bála na Ukrajině s dcerami zůstat, přijela s nimi také do ČR, i když sama žádné potíže v zemi původu neměla. Když byl manžel v ČR, volala vyšetřovateli, zda je v případě nějaký posun. Nejprve řekli, že se to prošetřuje, posléze pak, že se změnil vyšetřovatel; nic se tedy nedozvěděla. V případě návratu předpokládá, že by chtěli vrátit peníze a auto, takže by na ně tlačili. Při pohovoru bylo též zjištěno, že žalobkyně jezdila pravidelně vždy na dva až tři měsíce za prací do Polska, v roce 2016 dvakrát, v roce 2017 také dvakrát. Děti obvykle zůstávaly na Ukrajině, v lednu 2018 byly s žalobkyní na 3 týdny v Polsku.

Správní orgán nejprve hodnotil důvody sdělené žalobkyní z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Vycházel též z obecných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a konstatoval, že žádná z žalobkyň nevyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně též nepociťovaly ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž tyto důvody jsou vymezeny taxativně.

V průběhu správního řízení žalobkyně a) opakovaně sdělila, že v souvislosti s manželovými problémy nikdy neměla ona ani její dcery ve vlasti jakékoliv potíže, ani neměly žádné potíže se státními orgány jejich vlasti. Jejich odjezd byl dle žalovaného zjevně snahou o sloučení rodiny s manželem žalobkyně a otcem jedné z jejích dcer. Manželovy problémy trvají již od listopadu roku 2014, za tu dobu jí však nikdo v této souvislosti žádným způsobem nekontaktoval, nikdo jí ani jejím dcerám nevyhrožoval, ani po ní nic nepožadoval. Kdyby přitom měli uvedené osoby v čele s bývalým zaměstnavatelem jejího manžela o ni a její dcery jakýkoliv zájem, jistě by se za dobu jejího pobytu ve vlasti po odjezdu manžela do Polska v roce 2016 na ní obrátili se svými požadavky. Nelze se tedy důvodně domnívat, že by k tomu mělo dojít v případě jejího návratu zpět do vlasti. Správní orgán uvedl, že případ každého žadatele o mezinárodní ochranu se posuzuje striktně individuálně, a potíže manžela žalobkyně v zemi původu proto posuzoval v samostatném správním řízení, nicméně ani v jeho případě neshledal důvody pro udělení mu azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 37/2003: „...poskytnutí azylu je specifickým

důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

Správní orgán konstatoval, že ve Lvovské oblasti, kde žalobkyně žijí, je bezpečnostní situace dobrá. Žalobkyně a její nezletilé dcery nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Dále správní orgán posoudil možnosti udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a došel k závěru, že žalobkyně nesplňují podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo z humanitárního důvodu.

Žalovaný se také zabýval situací žalobkyň ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně neuvedly a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyním hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Jako důvod žádosti byly označeny výhradně problémy manžela žalobkyně a), přičemž ta v průběhu správního řízení opakovaně sdělila, že v souvislosti s manželovými problémy nikdy neměla ona ani její dcery ve vlasti jakékoliv potíže. Žalobkyni v této souvislosti osobně nikdo nekontaktoval. Navíc ani v případě manžela žalobkyně neshledal žalovaný důvody pro udělení doplňkové ochrany. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyním v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti jim nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správnímu orgánu je sice známo, že na území ČR pobývají manžel a syn M.K., správní orgán však upozornil, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 č.j. 4 Az 9/2010. V ČR nebyla udělena doplňková ochrana žádnému z rodinných příslušníků žalobkyň, a nemají tedy nárok ani na udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.1.2019** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v řízení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedly, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Dále zopakoval důvody podání žádosti a některé údaje zjištěné z pohovoru s žalobkyní. Odkázal na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a rozsudek ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005, z nichž vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Správní orgán připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jenž má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR. K těmto účelům je možné využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

K odkazu na odst. 36 Směrnice, z něhož žalobkyně dovozují důvod pro přiznání postavení uprchlíků, správní orgán připomněl, že se nelze dovolávat obsahu zmíněné Směrnice, neboť její právní účinky na žalobkyně vůbec nedopadají, neboť žádný z členů jejich rodiny

nemá právní postavení uprchlíka, když mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem nebyla panu L.K. ani jiným příbuzným udělena.

K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obavy z pronásledování v zemi původu, žalovaný uvedl, že se důvody uváděnými žalobkyněmi v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak neshledal je za důvody azylově relevantní. V tomto také odkázal na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí a na judikaturu NSS, např. na rozsudek ze dne 22.1.2004 č.j. 5 Azs 37/2003 a ze dne 24.2.2005 č.j. 7 Azs 187/2004. Současně správní orgán uvedl, že nezpochybňuje protiprávní jednání směřované vůči manželovi žalobkyně a), avšak upozornil na to, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je nutné vyčerpat všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí instituty ochrany deklarované mezinárodním právem, přičemž žalobkyně tuto podmínku zjevně nenaplnily. Správní orgán má dále za to, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu, a to i před pronásledováním ze strany soukromých subjektů, pokud o ni požádají. Žalobkyně s dcerami však opustila území Ukrajiny, aniž by se pomoci z jejich strany domáhala (ani nevyčkala výsledku šetření policie v případě jejího manžela). Navíc nelze přehlédnout, že popisované jednání namířené proti L.K. nelze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu (nebyly zapříčiněny rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině či politickým přesvědčením), neboť bylo zjevně motivováno snahou obohatit se o finanční prostředky nebo automobil. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obav z návratu do země původu, žalovaný uvedl, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Zároveň jsou to žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že uváděné potíže nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně ve své další námitce uvedly, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s otázkou přiměřenosti v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z žaloby však není patrné, z čeho žalobkyně dovozují, že napadené rozhodnutí bude mít za následek zásah do jejich soukromého a rodinného života. Z dostupných zdrojů, jež jsou součástí spisu, nevyplývá, že by v zemi původu žalobkyň bylo právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno. Tedy důsledky plynoucí z neudělení některé z forem mezinárodní ochrany nemohou toto právo žalobkyň nijak poškodit. Dále bylo konstatováno, že po posouzení skutečností vyjádřených v řízení není možné považovat případné vycestování žalobkyň do země původu za rozpor s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobkyně mohou svůj rodinný život realizovat ve své vlasti, odkud pochází, kde je podle informací žalovaného správního orgánu uspokojivá bezpečnostní situace.

K námitce, že žalobkyně naplnily podmínky pro udělení doplňkové ochrany a žalovaný správní orgán tak nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu, bylo odkázáno na stranu 8 - 12 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán možností udělit jim doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení výpovědi žalobkyně a dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a ani § 14b zákona o azylu.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne**

28.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2018 žalobkyni a) předáno dne 8.11.2018.

6. **V replice ze dne 20.2.2019** žalobkyně zopakovaly a upřesnily své námitky s tím, že žalovaný se nevypořádal s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kterou by se dle judikatury a s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správní orgán měl zabývat vždy. Zdůraznily, že na území ČR pobývá jejich rodina, přičemž není zcela rozhodné, že žádosti o azyl ostatních členů rodiny byly rovněž zamítnuty. Žalovaný má za to, že pan L.K. a případně žalobkyně na území svého domovského státu nevyčerpali všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, avšak žalobkyně jsou naopak přesvědčeny, že byl vyvinut dostatek aktivity a v řízení před správním orgánem k tomuto uvedly dostatek tvrzení. Dále vyjádřily přesvědčení, že nebyly povinny setrvat na území svého domovského státu za situace, kdy se rodina cítila ohrožena. Manžel žalobkyně a) však nadále sledoval stav trestního řízení, ale dle jeho zjištění jsou příslušné orgány činné v trestním řízení zcela nečinné.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
9. Soud při svém rozhodování vycházel z podání účastníků a z obsahu správního spisu. K dalšímu dokazování soud nepřistoupil. Žalobkyně v žalobě navrhovaly k důkazu několik listin, které však soudu ani do dne vydání rozhodnutí nepředložily. Dále navrhovaly *výslech L.K. a účastnický výslech M.K.* neuvedly však, jaké skutečnosti by chtěly těmito výsledky prokazovat.
10. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

12. Podle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.“
15. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
16. V odst. 36 preambule *Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU* se uvádí „Rodinní příslušníci jsou již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka.“
17. Podle čl. 2 písm. d) *Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU* „Pro účely této směrnice se rozumí „uprchlíkem“ státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12.“
18. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“
19. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
20. Žalobkyně jako hlavní důvod žádosti uvedly výše popsané útoky na osobu L.K. V žalobě namítaly, že správní orgán měl pronásledování člena rodiny zohlednit i při rozhodování o jejich žádosti, neboť situaci prožívala celá rodina. Při pohovoru ovšem žalobkyně a) uvedla, že se jednalo výhradně o manžellovy problémy, když ona ani její děti se s útočníky osobně nesetkaly a nebyly ani jinak kontaktovány. Soud připouští, že popsané události mohly

vyvolat určité obavy i u dalších členů rodiny, z chování žalobkyně a jejích dcer však nevyplývá, že by tyto obavy byly zásadnějšího charakteru. I v době po popsanych útocích žalobkyně pravidelně odjížděla za prací do Polska a zpět se vracela domů na Ukrajinu, kde pobývaly její děti. Také krátkodobě vycestovala i s dětmi a opět se vrátily. Nezdá se tedy, že by se bály zdržovat se v místě bydliště, přestože měly možnost ho opustit. Především je však třeba konstatovat, že problémy manžela žalobkyně není možné zařadit pod § 12 zákona o azylu, neboť byly motivované snahou získat manželův majetek, nejednalo se o pronásledování „za uplatňování politických práv a svobod“ či „z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů“. Žádost pana L.K. byla projednána v samostatném řízení, přičemž mezinárodní ochrana mu nebyla udělena v žádné formě. Manžel žalobkyně a) nesplňuje definici uprchlíka podle článku 2 písm. d) Směrnice, žalobkyně se tedy nemohou úspěšně dovolávat odstavce 36 preambule této Směrnice. Žalobkyně tvrdily, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny poskytnout L.K. (a potenciálně též celé rodině) ochranu. Soudu je případ manžela žalobkyně znám z úřední činnosti (rozhodování ve věci sp. zn. 60 Az 72/2018). Policie se jeho oznámením zabývala a v rámci vyšetřování také některé kroky učinila, např. provedla výslech O.T. a dohledala a zabavila předmětný automobil, ukrajinské orgány tedy nebyly nečinné. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyním v souvislosti s útoky na L.K. nemohl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu ani jiná forma mezinárodní ochrany, což také srozumitelně a podrobně vysvětlil správní orgán v napadeném rozhodnutí.

21. *Dále žalobkyně namítaly, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně odkázaly na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016. K tomu musí soud předně podotknout, že rozsudek, na který žalobkyně odkázaly, se týká situace, kdy bylo cizinci správním rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu. Cizinci tedy bylo odjímáno existující pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně jsou ve zcela odlišné situaci, v současné chvíli nejsou oprávněny na území ČR pobývat ani na základě povolení dle zákona o pobytu cizinců, ani na základě udělené mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.*
22. *Aby mohl správní orgán vyhovět žádosti, musí dojít k naplnění podmínek předpokládaných zákonem o azylu (a zároveň nesmí být naplněna negativní podmínka podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu). Institut mezinárodní ochrany neslouží jako univerzální způsob legalizace pobytu na území. Jak ve své judikatuře uvádí i NSS „ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.“ (rozsudek NSS ze dne 8.6.2012 č.j. Azs 8/2011- 62) Správní orgán v daném případě nebyl povinen se podrobněji zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyň, neboť v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by v zemi původu bylo jejich právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno, ani že by si žalobkyně vytvořily mimořádné vazby na území ČR. Žalobkyně i jejich nejbližší rodinní příslušníci jsou všichni občané Ukrajiny, dlouhodobě pobývají v obci Z., kde mají rodinný dům, a bezpečnostní situace v této oblasti je dobrá; jejich společnému soužití ve vlasti tedy nic nebrání.*
23. *S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, stav věci byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí mělo oporu ve*

shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu. Žalobní námitky shledal soud nedůvodnými.

24. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
26. Žalobkyním byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Marek Hudlický a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování ve výši celkem 10.200,- Kč, která je tvořena třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika) a třemi paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2105740506/2700, VS 18276, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u NSS se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 6. května 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně